

[Ludvig Christensen.]

Stand til at bedømme, om det er en økonomisk Politik, som Befolkningen overhovedet kan ønske at komme ind paa. Mit Parti vil under ingen Omstændigheder gaa med til en Valutapolitik, der, foruden alle de Ofre, der i Forvejen er paalagt Bybefolkningen, ogsaa skal bringe det dertil, at vor Handelspolitik alene skal gaa ud paa at gavne Landbostanden. Dansk Erhvervsliv uden for Landbruget har i Menneskealder været stillet langt, langt ugunstigere i Konkurrencen med Udlandet, toldmæssigt set, end Erhvervslivet i de Lande, vi har skullet konkurrere med. Det har dansk Haandværk og dansk Industri maattet finde sig i af Hensyn til, at Landbrugets Interesser her i vort Land var saa altovervejende, som de var. Vi, der tilhører Byerhvervene, har fundet os i det, men naar man har gjort det gennem alle de Aar, da andre Lande ved at støtte Haandværk og Industri for Alvor har skabt Muligheder for, at Byerne kunde optage Landets Overskudsbefolkning, medens man herhjemme nærmest er gaaet den modsatte Vej, saa kan Landbruget ikke komme nu i den kritiske Situation, hvori vort Land befinder sig, og sige, at nu skal Landbrugets Interesser alene varetages, og nu skal man se bort fra, om der overhovedet kan blive Beskæftigelse for dem inde i Byerne.

Jeg henstiller til Venstres ærede Ordfører at trække Linierne op for den nye Politik, som man fra Venstres Side vil ind paa i denne Henseende, naar han næste Gang faar Ordet. Jeg skal i øvrigt paa mit Partis Vegne anbefale det foreliggende Lovforslag til hurtig Gennemførelse.

Hendriksen: Hvis man tror, at det er idel Glæde og Tilfredshed, der fylder mig, naar jeg i Dag fra denne Talerstol paa mit Partis Vegne skal anbefale det foreliggende Lovforslag til Vedtagelse i det høje Ting, tror man forkert. Som Lovforslaget nu foreligger i det andet høje Tings Affattelse, er det saare langt fra at være identisk med de Ønsker, som man fra konservativ Side har næret, og med de Krav, vi har fremsat, saavel under Sagens Behandling i det andet høje Ting som tidligere for Aar tilbage. Naar det Parti, som jeg har den Ære at tilhøre, alligevel til Trods for, at Forslaget paa væsentlige Punkter er utilfredsstillende for os og ingenlunde opfylder de Krav, der fra vor Side er fremsat, har tiltraadt Forslaget, er Grunden hertil udelukkende den, at det Ansvar, vi føler over for Land og Folk, det Hensyn, vi tager til Realiteterne,

har dikteret os den Holdning, vi har indtaget i denne Sag, en Holdning, der er saare langt fra Varetagelsen af partipolitiske Interesser. Allerede i Fjor ved denne Tid, da et Lovforslag af samme Navn som det, der nu er under Debat, var til Behandling i det høje Ting, udtalte jeg som mit Partis Ordfører, at vi ikke kunde springe ud i det tomme Rum, men at det var nødvendigt, saaledes som alting dengang laa — og Forholdene har ikke senere skiftet Karakter, i hvert Fald ikke til det bedre; jeg er paa dette Omraade i fuldkommen Overensstemmelse med de Udtalelser, som den højterede Minister fremsatte i sin Forelæggelsestale for et Øjeblik siden —, at faa opbygget et effektivt Værn for den danske Valuta og faa gennemført effektive Foranstaltninger, der sikrede Landet, ikke alene valutarisk, men ogsaa beskæftigelsesmæssigt og økonomisk.

Mit Parti og jeg med det havde dengang som nu i høj Grad ønsket andre Foranstaltninger gennemført end dem, der her er Tale om. Men den høje Regering har lige saa lidt nu som tidligere villet lytte til vore Raad og Ord, lige saa lidt som Partiet Venstre nogen Sinde har villet gøre det. Vi har Gang paa Gang peget paa, at det var nødvendigt i vort Land at anlægge ganske andre handelspolitiske Synspunkter end de Synspunkter, den høje Regering hidtil har bragt i Anvendelse. Vi har Gang paa Gang peget paa den aktive Handelspolitik, paa Nødvendigheden af Toldforanstaltninger, paa Nødvendigheden af Gennemførelsen af en Toldpolitik til Afløsning af Valutaordningen og paa Nødvendigheden af Opsigelse af bestaaende Handelstraktater. Men man har aldrig fra Regeringens Side villet lytte til os. Hele den Holdning, som vi fra første Begyndelse har indtaget over for det foreliggende Spørgsmaal, er paa særdeles klar og, jeg tør vove at paastaa, særdeles objektiv Maade ridset op i den Betænkning, som mit Partis Udvalgsmedlemmer i det andet høje Ting, Folketingsmændene Christas Møller og Fibiger, har afgivet. Jeg vil anbefale ærede Medlemmer her i Tinget at gøre sig bekendt med dette alvorlige og, som jeg før nævnte, fuldkommen objektive Indlæg. Man vil da se, hvorledes vi Gang paa Gang i Aarenes Løb har krævet bestemte Foranstaltninger gennemført, og hvorledes man stedse har vendt det døve Øre til, naar vi talte. Tiden giver os mere og mere Ret, og den Dag er ikke fjern, hvor den høje, men hidtil døve Regering maa fjerne Øreklapperne og aabne Ørene for de Sandheder, vi saa ofte, men hidtil forgæves, har fremsat.